

«Встав я, — ранній птах...» (1976)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

I

Встав я, — ранній птах, —
Зелене диво лебедило, —
Ходило літо, вітер пах
М'яким зеленим дивом.

Встав я, — ранній сніг, —
Сміялись коні невисоко, —
Дивився радо ніжний світ
М'яким коневим оком.

Встав я, — сніго-птах, —
Ходило біле холодило, —
Тремтіло в річки по боках
Тонке зелене диво.

Дивно на піску
Лежали тіні легкобоко,
І ловко примерхи зі сну
Щось вишивали тонко.

Хвиля попід час
Своє водове ткала ткиво,
І обнімала юність нас —
М'яке зелене диво...

II

Обнімає ніч зорю за плечі,
Синьо посміхається зоря...
Ти мені настояна на втечі,
Втеченько-утечо-течія...

Я не знаю, де ти спозаранку,
Гублять твої губи ще кого?..
Попрощались ніженьки по трапу
І крило завмерло над крилом.

Бігли землі під твоїм обличчям,
І мої стояли у ногах!

Чи тебе, чи я себе ще кличу —
Лиш сльоза на сльозу набіга...

III

Ти так далеко, аж нема...
Холоне на столі вечеря.
І неба ниточка німа
Вже зачепилася за червень.

А там, дивись, дніпрова тонь
Піском на сніг перебіліє,
Старий, ще з юності, вогонь
Нову надію ледь нагріє.

Заплющить очі давнина,
Подивиться на себе.
Мовляв, нічого там нема,
Деінде, де-не-де-де.

Мовляв, була. Була — мана.
Була? Була. Не верне.
І неба ниточка німа
Вже поснувалася за червень.

IV

Це свято печалі — моє. Не твоє.
Як я не хотів цього свята печалі!
Але воно вже заспівало своє,
І я вже не знаю, як жить мені далі.

Де глянеш — не глянь. Де іти — не ідеш.
Мовчиш — не говориш — а чути до слова.
Лиш літо синіє до білих одеж,
Та буде, та буде дорога сивова.

V

Не обніму я поля і води,
Не надивлюсь на білу в небі хмару, —
Я обніму передчуття біди
І обніму у серці твоїм рану.

Де вітру синьо-голубий огин
Весінню під горою сушить глину,
Не надивлюсь на погляд дорогий.
На свою на нестомлену вітчизну.

1976

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/vstav_ya_rannii_ptakh